

ČERVEN

BRNO I

BRNO II

5. 6. Druhá neděle po Trojici

8:30 BK Olga Tydlitátová
10:00 ČK Olga Tydlitátová
14:15 Rch Jiří Šimsa
19:30 ČK Olga Tydlitátová
nešpory

9:00 BD Jaroslav Vitek
10:00 Kuř Jiří Malý
13:45 Tiš Jaroslav Vitek

12. 6. Třetí neděle po Trojici

8:30 BK Jiří Gruber
10:00 ČK Jiří Gruber
křty dětí

9:00 BD Jaroslav Vitek
9:45 Tiš

19. 6. Čtvrtá neděle po Trojici

8:30 BK Olga Tydlitátová
10:00 ČK Olga Tydlitátová
14:15 Rch Jiří Gruber, VP
konfirmace, Cantate Domino

9:00 BD Jiří Malý
10:00 Kuř Jaroslav Vitek
13:45 Tiš Jaroslav Vitek
19:00 BD Romana Špačková

26. 6. Pátá neděle po Trojici

10:00 ČK Jiří Gruber, VP
rodinná neděle

9:00 BD Jaroslav Vitek
9:45 Tiš Jiří Malý

3. 7. Šestá neděle po Trojici

9:00 ČK Olga Tydlitátová
14:15 Rch Olga Tydlitátová

9:00 BD Jaroslav Vitek
13:45 Tiš Jaroslav Vitek

LEGENDA

BK Bedémský kostel
ČK Červený kostel
Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Kuř Kuřim
Tiš Tišnov

SETKÁVÁNÍ

ročník VII. červen 2005 číslo 6
BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

slovo úvodní

Je červen. Příroda se konečně umoudřila a začalo být teplo a slunečno, stromy a kytičky se snaží dohnat, co byly nuceny zameškat, jen aby to stihly do té doby, než zase hřát sluníčko nebude a nastanou první mrazíky. Tak si všchnu tu nádhru kolem nás patřičně užijeme. Vždyť je to pastva pro oči, a když se trošku natáhneme nebo skloníme, tak i pro nos.

Je červen, a za rok touto dobou uslyšíme z úst televizních či rozhlasových reportérek něco ve smyslu: "... nejnižší volební účast od roku 1989..." "...do volebních místností přišlo málo lidí..." "...účast na letošních volbách zase o něco nižší..."

Ne nebojte se, nebudu vás teď agitovat pro účast ve volbách, nebudu vám doporučovat, kterouže novou stranu máte volit, a kteréže z těch stávajících určitě nevolit. V tomto úvodníku se chci zaměřit trošku jiným směrem.

Co nás vede k tomu, že nejdeme volit? To, co se děje na současné politické scéně? Nejití k volbám to nevyřeší. Špatný čas otevření volebních místností? Na to jsme se mohli vymlouvat při referendu o přesunu nádraží a ne při volbách do parlamentu. Není to jen naše pohodlnost? Naše lhostejnost? Naše nechota přiložit ruku ke společnému dílu? Však oni to udělají jiní... Proč zrovna já? Vždyť je na to dost jiných... Co já na tom změním?

V jedné ne příliš staré bajce se píše o jednom malém nýtu, který jako tisíc jiných držel u sebe dva z mnoha plechů lodního pláště. Jeho práce se mu zdála zbytečná a proto se rozhodl ji ukončit a odejít. Když to uslyšeli jeho kolegové, začali ho přemlouvat, že to bez něho neudrží a že má zůstat, ale on se nedal přesvědčit. Namítal, že není tak významný. Vždyť co je jeho přínos lodi proti přínosu třeba kormidla, nebo lodního šroubu, a tak dál. Teprve až ho přemlouvaly všechny součástky lodi, že se bez něho neobejdou, že se loď potopí, pochopil, že i on je na svém místě důležitý a bez jeho přínosu se ostatní neobejdou. A zůstal. Pracoval dál. Díky němu se loď nepotopila a dál plnila svůj účel.

Škoda, že ten malý nýtek neviděl hned na začátku smysl své práce, že zůstal, teprve až ho všichni přesvědčili, že jeho podíl na díle celého lodního společenství opravdu není nezanedbatelný.

Ta bajka je přirovnání. Obraz. Zjednodušený obraz složitého života kolem nás.

I my žijeme v různých společenstvích, skupinách. Ať už je to kolektiv v práci, doma, při našich koníčcích. Nebo ve sboru. A v každém z těchto společenství nás čeká mnoho práce. Bez ní nemohou tato společenství plnit svůj úkol. Nejde však o velkou práci, jako je kormidlování či pohánění, ale o práci drobnou, téměř neviditelnou, která je jednoduchá a lehce přístupná. Jde jen o to, jestli ji chceme vidět a chceme se jí chopit, nebo chceme jen lhostejně procházet kolem, či dokonce ji radši obejdeme velkým obloukem. Může se nám zdát, stejně jako malému nýtku, že nás není třeba. Kolikrát si nikdo naší práce ani nevšimne, slovíčkem se nezmíní, nepochválí, nebo chválí tak, že nevíme, zda to platí i pro nás. Ale nenechme se tím odradit.

Vyjděme ze své lhostejnosti k dění kolem nás. Pojdme a hledejme, co můžeme pro naše bližní udělat. A nepřehlížejme to, co oni udělali pro nás.

Marek Baláš

Z dopisů našich čtenářů

Vážená redakce, vážený bratři faráři,

přečetl jsem 5. číslo (květen 2005) Vašeho brněnského evangelického měsíčníku Setkávání. Nejsem členem ani jednoho brněnského sboru, ale v Brně jsem se narodil a byl jsem tam pokřtěn. Maminka tam vyrostla a tatínek tam léta pracoval a žil. Teď, po jejich smrti, mi tetička poslala Setkávání.

5. číslo časopisu jsem nečetl popořádku. Po přečtení článku "Přečetli jsme" jsem se rozhodl napsat dopis. Redaktora LN pana Luboše Paľatu neznám, ale výběr z jeho článku "Oslavy konce války po česku" dle mého názoru neměl být otištěn vůbec, nebo měl být doplněn komentářem.

"Ten den bylo skutečně tehdejší Československo osvobozeno. Sovětští vojáci stejně jako američtí na rozdíl od ostatních států po nedlouhé době odešli a obnovený stát si mohl sám rozhodnout, co s nabytou svobodou." Nejsem pamětník, ale ten den bylo Československo osvobozeno od brutální moci nacistů, nebylo ale zcela svobodné a obnovený stát si nemohl dělat, co by chtěl. Československo bylo v sovětské sféře vlivu (nebudu rozebírat podíl na této skutečnosti např. exilové vlády v Londýně, komunistické páté kolony vycvičené v Kremlu či vliv mezinárodní dohody z Jalty a další skutečnosti). Byla zde i veliká nenávisť k mnoha skupinám lidí (např. k Němcům). Mnohé skupiny byly svým předchozím jednáním plně odpovědné za vznik této nenávisti (mohly si za ni samy) - kolik mrtvých Čechů zemřelo pár dní před osvobozením i po něm (vypálení vesnic, povstání v Praze, ale i mnoho opomíjených událostí - např. v Plzni po osvobození města poschovávaní ozbrojení němečtí civilisté začali střílet se střech a věží kostelů do lidí slavících osvobození. Němci v té době nečinili pokání a česká společnost neměla čas tuto nenávisť překonat. Za to, že Češi nebyli schopni ihned po válce spravedlnosti a milosrdenství (o odpuštění si netroufám ani psát), mohou především sami Němci (v Plzni Němce před lynčováním zachránili američtí vojáci). Pověstný poválečný brněnský pochod smrti nebyl pochod spravedlnosti, ale pochod nemilosrdné odplaty. Jak poučný je článek Bedřicha Golombka "Co nebude v dějepise", který následuje! Ve špalíru Němců, který v Brně ubíjel Židy, byly i rozjařené ženy - žádná lůza - a všichni se náramně bavili! Tady, bratře Vítku, je částečná odpověď na Vaši otázku skrytou v článku "Bude to tuším šedesát let". Kdyby německé ženy nepodporovaly nacismus, neměla by Sudetoněmecká strana ve volbách víc než 50 % počtu německého obyvatelstva v ČR. Ale ona měla 90 %.

Československo bylo v květnu 1945 osvobozeno od hrůzovlády nacistů, ale nebylo plně svobodné (duchovně, právně, ani jako samostatný stát). K plné svobodě v několika poválečných letech nedošlo především proto, že se čeští nekomunisté nedokázali s těmito překážkami vypořádat (asi byly nad jejich síly). Mohli bychom v jednotlivých sborech začít sami u sebe - co by například odhalila statistika počtu členů sboru a starších, kteří byli členy KSČ?

Narodil jsem se v padesátých letech. Nad generaci svých rodičů se nepovyšuji a nemyslím si, že by moje generace situaci zvládla lépe.

Ale zpět k článku "Přečetli jsme". "Všechny oběti komunismu prominou, ale to, co se stalo po roce 1948, nebylo ještě nic proti tomu, co by se stalo, kdyby

nacisté ve válce zvítězili". Pan redaktor Palata ať promine, ale téměř nic nepochopil. Ať si přečte knihu Souostroví Gulag, a pak ať mlčí. Nejde mi o srovnávání miliónů mrtvých (to by Sta1in bezpečně nad Hitlerem vyhrál). Jeho názor je založen pouze na "českém" pohledu, který mi zásadně vadí - ano, náš národ, pokud by Němci vyhráli válku, by byl velice rychle zlikvidován (asi bychom neměli hroby na Madagaskaru, ale na Sibiři). Pro Stalina jsme přece jen byli Slované, ten by nás, pokud by mohl dále rozvíjet své impérium, pravděpodobně nevystěhoval (nebo by nás vystěhoval později - v tom případě také na Sibiř). Nezacpávejme si však uši před tím, co říkají pobaltské a další porobené, vyvražďované a deportované národy! A co Čečenci a ti, kteří ještě dnes umírají hladem v Severní Koreji (50 let po smrti Stalina)? Kolik lidí v naší zemi žádá zákaz Stalinových pohrobků, kteří jsou veřejně organizováni v politické parlamentní straně (bez které bohužel pravděpodobně nebude ani nová vláda v naší zemi) a nedávno uspořádali mezinárodní setkání svých soukmenovců v Praze?

"...co přinesl fakt, že nacisty porazili právě sovětští stalinisté..." V době, ve které jsem vyrůstal, se nesmělo mluvit o osvobození Plzně a jihozápadních Čech Američany. Opravdu mne překvapuje, že takto píše svobodný redaktor LN dnes. Nikdo sovětským vojákům neupírá jejich obrovský podíl a oběti na porážce nacismu. Ale nebyli jediní. Jejich velení bylo stalinistické, o čemž prostí vojáci nemohli rozhodovat. O čem rozhodovat mohli - o svém chování na osvobozeném území - se tu bohužel nemluví. O osvobození Brna mi vyprávěla maminka, která se musela schovávat před Rusy tak, jak se neschovala celou válku.

Netoužím po přehlídce křivd, ale ani nesouhlasím s přecházením toho, co se stalo, mlčením. K upřímnému pokání máme všichni ještě hodně daleko. Odškodnění, kterého se dožil můj otec a strýc, nebylo vyvoláno upřímným pokáním, ale žalobami Židů v Americe, které přinutily Německo a německé firmy alespoň částečně kompenzovat zbytek přeživších vězňů a totálně nasazených válečné útrapy.

Bratři faráři, ve Vašich sborech je dosud mnoho pamětníků, se kterými bylo možné udělat rozhovor o tom, jak tuto dobu prožili. Nebylo nutné opisovat tendenční článek z LN. Možná by někdo z členů Vašich sborů připojil i svůj pohled na brněnské Němce, na odsun, na chování církve v té době i později. Jeden diktátor byl poražen, ale mezi vítězi byl další. Proč to tolik lidí v té době nevidělo, proč to nevidí někteří lidé ani dnes? Proč o tom církev nemluví?

Izraelci slavili a dodnes slaví vyjití z Egypta jako největší svátek. Přestože do zaslíbené země nedošel kvůli svému selhání ani jejich největší prorok a vůdce Mojžíš. Bible nezakrývá ničí chyby. Zkusme v tomto duchu pravdy slavit konec války. I my, kteří jsme se narodili později. Slavme ho tak, aby nám biblické varování o cestě Božího lidu do zaslíbené země neuniklo, slavme ho tak, aby se zlé věci s naším přičiněním nebo s naším mlčením neopakovaly. Slavme ho tak, aby, pokud je to možné, došlo k opravdovému pokání, odpuštění a smíření. Jako křesťan si neumím představit smysluplnější budoucnost.

S bratrským pozdravem Váš
Ing. Jan Krejčí, Plzeň

přečetli jsme

Zodpovědná láska k světu

"Bez statečnosti jsou všechny ctnosti jako vdovy."

Lactantius

Před šedesáti lety byl popraven velký německý evangelický teolog Dietrich Bonhoeffer. Narodil se ve Wroclavi (Breslau) v roce 1906 jako jedno z osmi dětí univerzitního profesora psychiatrie, v rodině prostoupené zbožností a vzdělaností. Všestranně nadaný mladý muž si zvolil teologii - studia na univerzitách v Berlíně a Tübingenu. Skončil se skvělým prospěchem už v jedenadvaceti letech, a když se habilitoval, bylo mu čtyřadvacet. Vedle akademické dráhy se věnoval povolání duchovního: nejprve jako vikář německého sboru v Barceloně, pak v Londýně. Do Německa pod vládou nacismu se vrátil z přednáškového cyklu v USA odhodlán k odporu:

"Nemohu činit pravdivá rozhodnutí, dokud žiji v bezpečí."

Stal se spirituálem semináře vyznávající církve, která se jasně postavila proti nacionálnímu socialismu. Když byl tento seminář nacisty uzavřen, Bonhoeffer se věnoval hlavně literární práci, ale zároveň sledoval evropskou politickou scénu. Zapojil se do hnutí odporu, které později, v červenci 1944, uskutečnilo atentát na Hitlera. Ale ještě před vyvrcholením této odbojové akce byl Dietrich Bonhoeffer zatčen a od 5. dubna 1943 vězněn v Berlíně. Zde ve formě dopisů a poznámek sepsal teologicky nejzávažnější a nejdůležitější vize o budoucnosti křesťanství: později vyjdou pod názvem Odpor a odevzdání (česky je vydal Vyšehrad v roce 1991 pod titulem Na cestě k svobodě).

Bonhoeffer byl žákem velkého luterského teologa Karla Bartha, který kladl křesťanství a náboženství do opozice. Náboženství pro Bartha byla rouhavá a pošetilá snaha člověka vyšplhat se vlastními silami (svým rozumem, svými ctnostmi a zásluhami) k Bohu, zatímco křesťanství znamená pravý opak - je iniciativou samotného Boha skrze Ježíše Krista, na niž člověk odpovídá jen poslušnou otevřeností.....Bonhoeffer šel ovšem za Bartha - pro něj je pouhé spoléhání na Boží milost cestou k „laciné milosti; on sám vyznává „drahou milost“ - náročnou cestu následování Krista až na kříž.

Křesťan musí vzít vážně skutečnost, že moderní člověk nepotřebuje infantilní představu mocného Boha kdesi nad námi. Jediný věrohodný Bůh je Bůh, který se ukazuje v bezmoci, je na straně trpících, jeho všemohoucnost je jen a pouze v absolutní nepodmíněnosti jeho lásky. Tento Bůh se ukazuje v životě Ježíše Krista. Víra je účastí na tomto Ježíšově bytí, není to „náboženské přesvědčení“, nýbrž nový život pro druhé.

Proti křesťanům, kteří hledali za cenu kolaborace či kompromisů nějaký prostor pro církev, Bonhoeffer tvrdil: "Svoboda církve není tam, kde má všechny možnosti, nýbrž pouze tam, kde si evangelium skutečně a vlastní silou zjedná

místo na zemi, také tam – a právě tam – kde se jí nenabízejí žádné možnosti. Podstatná svoboda církve není darem světa církvi, nýbrž je svobodou Božího slova, jež si samo zjedná slyšení.“

Bonhoeffer vyzýval křesťany, aby se místo vlajek, zbožných slov a symbolů vydali na cestu „kristovského inkognita“ a po inflaci slov nabídli – byť třeba nepoznání – věrohodnější svědectví činů, lidské solidarity, zápasu za spravedlnost. Sám šel příkladem. Když měl možnost přežít válku na jedné z amerických univerzit, řekl: „Když právníci, politici a vojáci riskují život, nemůže ani teolog čekat v náboženském ústraní.“ Za účast v protihitlerovském spiknutí byl popraven 9. dubna 1945.

Bonhoefferova slova a jeho příklad inspirovaly množství angažovaných křesťanů přes hranice konfesí i politických preferencí – od teologie osvobození v Latinské Americe, po katolické i evangelické disidenty a obhájce lidských práv a občanských svobod v komunistických zemích včetně naší vlasti. Jeho výzva k dospělosti křesťanství nepřestává ani dnes být naléhavá a aktuální.

Zkrácený text stejnojmenného článku Tomáše Halíka, uveřejněného v MF DNES 9. dubna 2005. Vybral Zdeněk Příkryl

Rád chorálu bych lidstva naslouchal

20. května 1945 byly svatodušní svátky. Trávili jsme je s bratrem na Vysočině, v obci Sobiňov. Náš byt v Chrudimi jsme museli opustit, nastěhoval se tam sovětský štáb. Šli jsme na svatodušní neděli pěšky na bohoslužby do Krucemburku. Byla pošmurná neděle, poprchávalo. Byla to smutná cesta. Všude jsme viděli stopy právě skončené války. Na loukách kolem Doubravky se pásli opuštění koně, sem tam byl čerstvý hrob německého vojáka. Opuštěná válečná vozidla, která tu německá armáda nechala stát, když došel benzin. Smutný pohled byl na obec Ždírec, kterou jsme procházeli. Byla z padesáti procent zničena při bombardování 5. května. Rusové totiž bombardovali ustupující německou armádu, která už ale byla pryč. Odneslo to civilní obyvatelstvo.

Evangelický kostel v Krucemburku stojí u hřbitova. Tam bylo po válce několik čerstvých hrobů. Krucemburk totiž prožil na začátku roku 1945 těžké chvíle. V únoru provedlo Gestapo razii, při které bylo mnoho lidí zatčeno, mezi nimi i evangelický farář Lopour, katolický farář Wiesner se svou hospodyní, kurátor Šešulka a jeho manželka byli surově ubiti. I Krucemburk byl 5. května bombardován.

Seděli jsme v kostele, na jehož stropě byla prasklina. Čekali jsme, bohoslužby nezačínaly. Po delší době přišel konečně pan farář, který se vrátil z vězení. S ním kurátor Janáček, jehož manželka zahynula při náletu. Silným dojmem na mne působilo slavení svaté Večeře. Přistupovali také ti, kteří se vrátili z vězení, vřele se mezi sebou před oltářem (šlo o luterský sbor) vítali. Tehdy ještě nebylo pozdravení pokoje zvykem.

Bylo mnoho těch, kteří ukončení války vítali s bolestí v srdci a se slzami v očích, ale vděčně.

Libuše Soběslavská

bylo

Návštěva z Basileje

Naše pravidelné vzájemné návštěvy v prvních květnových dnech měly i letos své pokračování. Z partnerského sboru Francouzské reformované církve v Basileji přijelo osm bratrů a sester, někteří vlakem, někteří autem. Jejich návštěva byla dlouho připravovaná, s velkou pečlivostí byly naplánovány zajímavé výlety, čtvrtetní setkání se sborem, společné bohoslužby, a na závěr společný oběd v našich sborových prostorách. Určitě se dá říci, že se všechno vydařilo, nic nebylo ponecháno náhodě, díky „přípravnému výboru“, obětavosti sborové sestry a celého „kuchyňského týmu“. A to i přes stísněné poměry na naší faře a značnou nepřízeň počasí. (Naši přátelé přijeli vybaveni letními obleky, ty však zůstaly v kufrech a byly nahrazeny deštníky a teplým oblečením.) Společně jsme navštívili zámek Vranov nad Dyjí a ve Znojmě Loucký klášter, další den jsme se prošli kolem brněnské přehrady, v sobotu pak byla na programu Litomyšl a Polička. Záměrem bylo seznámit basilejské s našimi velkými hudebními skladateli, takže v Brně jsme nevynechali muzeum Leoše Janáčka a v obou jmenovaných městech rozhovorům, takže se střídala němčina, francouzština a angličtina - Švýcaři jsou většinou vybaveni zejména těmito světovými jazyky. Další výbornou příležitostí k popovídání bylo pozdní odpoledne „chez Hanák“, tedy na zahradě u Hanáků v Soběšicích, kde jsme bezstarostně poseděli při královském pohoštění. Opravdu vřelé díky hostitelům! Hosté z Basileje se zajímali o všechno dění v našem sboru (byli mezi nimi dva noví členové jejich staršovstva), o situaci v naší církvi v době komunistického útlaku a podobně. V mnohém máme podobné problémy, o čemž svědčí vtip, který nám vyprávěli a já se pokusím jej zprostředkovat: jeden protestantský kostel byl stále obléhán spoustou holubů a faráři ani kostelníkovi se to nelíbilo, stále se po nich muselo uklízet. Farář tedy přišel s návrhem: budeme je konfirmovat. Oni se pak ihned rozletí. Ano, také jim ubývá mládež po konfirmaci. Jedna zajímavost: sborové shromáždění mívají v sobotu večer a je spojeno se společnou sborovou večeří. Co se mi na jejich sboru už odedávna líbí, je jejich zaměření na sociální a humanitární práci. Ve sboru je skupina žen, které jsou „kmotrami“ mentálně postižených dětí z jednoho švýcarského zařízení. Pravidelně děti navštěvují, připravují pro ně dárky a všemožně jim zpřijemňují život. Také se jezdí na delší pobyty do Katerinhofu v bývalém východním Německu, do domova pro postižené (mentálně i fyzicky, včetně postižených Alzheimerovou chorobou), bydlí tam v poměrně primitivních podmínkách a věnují se pomoci personálu. Co je důležité, těchto „výprav“ se zúčastňují i konfirmandi v rámci přípravy na konfirmaci. Rozhodně si v jejich sboru více berou k srdci Kristův příkaz a také příklad - pomáhat těm nejmenším a nejubožejším.

A to už se dostávám ke společným bohoslužbám v Červeném kostele, kde jsme všichni slyšeli kázat bratra faráře J. D. Wohlfahrta, písně i modlitby byly dvojjazyčné a po ohlášení nás členové švýcarské výpravy pozdravili a předali dárek. Jak řekli, přivezli nám „část basilejské katedrály“, tedy kopii jednoho ze šesti reliéfů, které zdobí portál katedrály a zobrazují šest ctností. Vybrali pro nás

CHARITĚ, tedy milosrdenství, a věřím, že reliéf najde místo v nových, právě budovaných prostorách sborového domu. A bude nám připomínat nejen naše velmi milé přátele z daleké Basileje, ale taky to, že máme více myslet na bližní, kteří nebyli obdařeni zdravím a pohodlím, a že máme přemýšlet, jak jim pomoci.

Čeho si také všímám i v jejich sborovém časopise, který nám pravidelně každý měsíc posílají, to je vděčnost. Za všecko, co se ve sboru udělá, dovedou poděkovat; i v tom bychom si z nich mohli vzít příklad. Byli vděční i za pěkný pobyt v Brně a ze všeho bylo cítit, že nás mají rádi.

L. Marková

Psi v kostele

I to se občas stává. Je to přece také živý tvor, kterého stvořil sám Bůh. A pokud k tomu (ten pes) má pádný důvod - totiž, že je to pes vodící slepé lidi - měl by mít spolu se svým majitelem dveře kostelů otevřené stále. Kéž by po nedávném večerním programu v Červeném kostele, jehož výtěžek byl určen sdružení Vodící pes, tomu nebylo naposlady.

Po několika letech nenápadné, leč usilovné práce organizačního výboru se může zdát, že pořady, něžně nazývané jako hudební nešpory, začínají v počtu návštěvníků konkurovat návštěvnosti přeplněného kostela některých požehnaných bohoslužeb. Zdá se, že přišel již čas, kdy je vhodné o nich něco vyslechnout a prostě si přiznat, že jsou dobré.

Někomu může být v Červeném kostele v zimě oprávněně zima. Je to v dobrém základu vystavěný kamenný kostel k oslavě a osobnímu setkání s naším Pánem. A na Božím díle se nemá šetřit.

Když zazní, tak jako o Hudebních nešporech 1.května zazněl z kůru kostela v doprovodu varhan majestátní zvuk „krátké“ barokní trubky, zpívající jednu z mnoha úžasných sonát G. Ph. Telemanna, na chvíli možná přiznáte, že to těžké, mrazivé kamení není zas tak chladné, jak se v zimě může zdát. Výjimečný hřejivý pocit na srdci. A žádné studené balvany kolem. Možná ten pocit znáte.

Není divu, vždyť tento skladatel baroka, počtem vytvořených děl předstihující i takové velikány, jakými byli ve stejné době Bach nebo Händel, rozezněl toto chrámové místo nejen v celé jeho úžasné prostoře, ale možná prohrál i všechny kouty našeho srdíčka.

Tam také mohla být uložena slova kazatele v půli hudebního programu.

Není velkou škodou, že jubilejní dubnové nešpory bohužel nemohl z časových důvodů osobně zahájit sám pan hejtman tohoto kraje. Netřeba se ani zlobit, že podobné důvody také nedovolily, aby i sama Česká televize prostřednictvím svého vysílání mohla pochopit, že se s hudebními nešpory v brněnském kulturním životě musí prostě začít vážně počítat.

Děkujeme za to častokrát neviditelnému úsilí osob, starajících se o organizaci těchto programů, vyprošujeme jim Boží vedení v další přípravě a těšíme se na jejich pokračování.

S pozdravem neznámý posluchač V.R. (nikoli v.r.)

Skautská neděle

Aby neporušily tradici skautských nedělí pořádaných v Červeném kostele, jednu takovou uspořádaly 70. oddíly i letos. Již od časného rána byly kostel i fara na Opletalově ulici plné skautů, kteří nedbajíce na své nepohodlí, snažili se udělat vše pro to, aby byli spokojeni ti, na nichž jim nejvíce záleží - tedy rodiče, přátelé a členové sboru. Takže pro ně bylo spíše odměnou skládat židle, nacvičovat písně nebo vařit oběd. Ano, slyšíte dobře, vařit oběd. Skauti neváhali obětovat celý den na přípravu této akce a dokonce pozvali všechny účastníky bohoslužeb na vlastnoručně uvažený oběd. Ale to příliš předbíhám, nuže, vraťme se zpět k samotné bohoslužbě. Při ní si shromáždění mohlo potěšit oči pohledem na skauty vzorně oblečené v krojích, přímo zářící mládím, uši zase poslechem libě znějících písní za doprovodu varhan, kytar, bubnů, a srdce dobrým pocitem, že mladá generace ještě není úplně ztracena. Skauti četli z Písma a také si přichystali otázky, na něž jim pan farář Gruber v kázání chytře a vtipně odpověděl.

Po skončení bohoslužeb ještě na chvíli účastníci stanuli před kostelem, zabráni do družného hovoru, v němž potom pokračovali na faře u výše zmíněného (prý chutného) oběda. Tím ovšem program ještě nekončil. Kdo chvilku počkal, dostalo se mu koláčů, opět upečených skauty, a už se čekalo na promítání fotografií a videa jednotlivých skautů. Denisa (Kecka) vykládala o Skotsku, promítaly se obrázky z vánoční besídky před cca pěti lety a z posledního skautského Silvestra. Bez komentáře se obešla i nahrávka z dívčích podzimků r. 2003. Ta se sice po pěti minutách přerušila, ale diváci si zbytek dokreslili dle své fantazie.

Nu, a pokud toho někdo neměl pořádně dost, mohl se odebrat na faru na Pellicově ulici, kde mají 70. oddíly klubovnu, a tam strávit valnou část noci sledováním všech tří dílů filmového Pána Prstenů.

Bára P.

Poznámka redakce: Oběd byl skutečně chutný, ale skauti jej neochutnali. Přišlo nás tolik, že jsme jim všecko snědli a tak si museli běžet na Českou pro pizzu, aby se trochu najedli. Připomíná mi to výjev z dětské knížky o prasátku, které si do svého domečku pozvalo na oslavu své přátele. Přišlo jich tolik, že se prasátko muselo večer uložit ke spánku před domečkem a řeklo si: to jsem ani nevědělo, že mám tolik přátel! Ano, i skauti mají mezi námi hodně přátel a za pěkně připravené radostné bohoslužby a dobrý oběd jim děkujeme.

Tři hlavní ctnosti

Rabímu z Ropčic vyčítali, že přikládá příliš velký význam rozumu. Na to jim odpověděl: „Ano, je pravda, že Tóra prikazuje člověku, aby byl prostý – před Bohem. Avšak aby byl člověk prostý, musí být velmi inteligentní.“ Při jiné příležitosti řekl: „Uvedu tři hlavní ctnosti, které činí z člověka bytost schopnou pravdy: je to dobrota, oddanost a inteligence. Dobrota sama o sobě vede k promiskuitě. Oddanost sama o sobě se může zvrátit v hloupost. Inteligence sama o sobě žene člověka k neřestem. Aby byl člověk pravdivý, musí mít tyto tři vlastnosti pohromadě.“

Elie Wiesel, Příběhy proti smutku, vybral Jiří Gruber

O čem zpíváme

Bud' Pánu čest a pějte píseň chvály....

Chtěla bych se zamyslet nad tím, z kolika zpěvníků jsem za svého, poměrně dlouhého života, zpívala. Nejprve to byl zpěvník zvaný Harfa, ze kterého se zpívalo v mém rodném sboru, původně luterském. Byl to zpěvník bytelný, na dost tuhém papíře, se zlatou ořízkou. Měl dvě části - notovanou a nenotovanou. Byl vydán Evangelickou maticí pro luterské sbory v r. 1915. Z té doby mně utkvěla píseň Jak pěkně svítí denice. Máme ji nově přeloženou pod číslem 271. Při bohoslužbách jsme ale užívali zpěvníky dva. Visely tam tedy dvě tabule s čísly písní. Jedna byla nadepsaná „nový“ a druhá „starý“. „Nový“, to byla Harfa, a „starý“ byl opravdu starý zpěvník, švabachem tištěný ještě v 19. století. Nosili si jej na bohoslužby starší lidé. My jsme ho měli také doma, maminka z něj občas zpívala. Myslím, že to bylo některé vydání Leškova zpěvníku. Kazatel musel písně vybírat tak, aby byly obsaženy v obou zpěvnících. Jistě ho to trochu omezovalo.

V roce 1937 jsme se přestěhovali do Chrudimi. Tam se zpívalo z úplně jiného zpěvníku. Byl to patrně zpěvník Českobratrské církve evangelické. Písně jsem většinou neznala. Na biblických hodinách a v mládeži jsme zpívali z oblíbeného dvoudílného zpěvníku Písně cestou života. Byly to radostné probuzenecké písně přeložené z angličtiny a němčiny v devatenáctém století.

Na začátku války vydala Synodní rada nový zpěvník. Tehdy si lidé do kostela zpěvníky nosili z domu, v kostele k dispozici nebyly. Jak s ním seznámit celý sbor? Chrudimský farář Smetánka dostal výborný nápad. Pověřil členy sdružení mládeže, aby navštěvovali rodiny sboru a nový zpěvník nabízeli. A tak jsme nabízeli, a to tři druhy: obyčejný, druhý na zvlášť jemném papíře a třetí zpěvník notovaný - ten byl nejdraší. Z tohoto zpěvníku se zpívalo až do r. 1979.

Brzy po válce se začalo uvažovat o vydání zpěvníku nového. V r. 1951 byl ustaven hymnologický odbor, který jej měl především po obsahové stránce připravit. Hodně se tehdy debatovalo o tom, které písně zařadit, které tam mají nebo dokonce mohou přijít. Krom všech žalmů, které v dřívějších zpěvnících nebyly (alespoň ne všechny), měly to být především písně bratrské. A z těch stávajících jen ty, které se vyjadřovaly v první osobě množného čísla. Shromáždění je přece kolektiv, tam si nemůže zpívat každý sám za sebe. Takové písně se hodí, „abychom je zpívali s naší mámou, když umýváme nádobí“, prohlásil jeden člen hymnologického odboru. Za minulého režimu byla velice malá naděje na vydání zpěvníku. Ale Pán Bůh se postaral, aby vyšel. Náhodná návštěva ze Západu nabídla Synodní radě všestrannou pomoc, ta nabídku přijala, a tak dlouho připravovaný zpěvník byl vydán za podpory sesterských církví západních zemí v r. 1978. O vytištění se postarala bádenská církev.

Zpěvník obsahuje mnoho nových nebo nově přeložených písní. Rádi je zpíváme a jsme za ně vděční. I za nedávno vyšlý dodatek. Slyším, že se už připravuje zpěvník další. Zpívejte Hospodinu píseň novou.

Libuše Soběslavská

čteme bibli

Žalm 126

Poutní píseň.

Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu.

Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal.

Tehdy se říkalo mezi pronárody: "Hospodin s nimi učinil velké věci."

Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se.

Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země!

Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet.

S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá,

s plesáním však přijde, až ponese snopy.

Otázky k zamyšlení:

1. K jakému účelu sloužily poutní žalmy?
2. Jakou událost má žalmista na mysli v první polovině textu?
3. Prožili jste sami takovou životní změnu, kdy jste si připadali jako ve snu?
4. Koho si máme představit jako „pronárody“?
5. Setkali jste se s tím, že by nevěřící lidé na církvi a Bohu něco obdivovali?
6. Jak máme rozumět, že v první části se za vysvobození děkuje a v druhé se o ně znovu prosí?
7. Jak se mohou měnit potoky na jihu země?
8. Jak spolu souvisí rozsévání a pláč?
9. Dá se říci, že zlo je k něčemu dobré?

Biblická úvaha:

1. Poutní žalmy sloužily poutníkům, kteří přicházeli na svátky do Jeruzaléma. Zpívali si je zřejmě cestou. Každý Izraelita měl třikrát do roka navštívit jeruzalémský chrám (Dt 16,16), který byl místem Boží blízkosti a přítomnosti (1 Kr 8,29-30). Mnozí putovali zdaleka a z pohanských zemí a návštěva Jeruzaléma pro ně byla velikou a důležitou událostí, při které načerpali sílu a naději do dalších dnů. I cesta do kostela je součástí bohoslužeb a člověk se při ní může na setkání s Bohem připravovat.

2. Největší událostí v životě Božího lidu, kterou si Izraelci neustále připomínali, bylo vysvobození z Egypta. Tuto událost vnímala každá generace jako své vlastní osvobození, neboť z Egypta vyšli i oni skryti ve svých otcích. Zde však má žalmista na mysli vysvobození ze zajetí babylonského, k němuž tak nečekaně došlo, když na babylonský trůn nastoupil perský král Kyros.

3. Mnozí z nás si před dvaceti lety neuměli představit, že vláda jedné strany jednoho dne skončí. Právě to bylo na té době nejtěžší. Kdybychom věděli, kdy soudruzi odejdou, neustupovali bychom jim tak snadno. Podobně si někdy nemocný nebo zklamaný člověk neumí představit, že zase bude zdravý a šťastný. Když přestaneme doufat, příliš snadno se vzdáváme a na nic dobrého už nečekáme. Bůh nám však může dát víc, než o čem sníme. Naděje je tou největší silou, která nám pomáhá překonat i ty nejtěžší chvíle.

4. Pronárody jsou v bibli míněny pohanské národy, které Hospodina neznají, ale které se s jeho přítomností setkávají prostřednictvím Izraele. Izrael sám o sobě však není ničím mimořádný. Je také jedním z „pronárodů“. Výjimečný je jedině úkolem, který mu Bůh svěřil – být jeho svědkem a „ukázkou“ Boží lásky a věrnosti.

5. Někdy se stává, že věřící člověk si Boží pomoc a lásku přestane uvědomovat a má pocit, že se s ním nic zvláštního, zač by měl děkovat, neděje. Mohou to být právě nevěřící, kteří nás upozorní, jak veliké a cenné věci nám Bůh dává, zatímco my si jich už ani nevážíme. Mnozí lidé nám důvěru a naději, kterou máme v Bohu, tiše závidí.

6. Každé Boží vysvobození a pomoc je důvodem k vděčnosti, ale nikdy není konečné. Na Boží pomoc jsme odkázáni stále znovu. V téže modlitbě člověk Bohu děkuje za to, co již přijal, a současně prosí o novou Boží pomoc a oporu. Nejdůležitější je, že se ve svých prosbách máme oč opřít. Většina biblických modliteb začíná vděčností za to, co Hospodin již pro svůj lid učinil. Křesťané si na začátku svých modliteb připomínají, co od Boha přijali v Ježíši Kristu. To je i smyslem výrazu: modlit se „ve jménu Ježíše Krista“.

7. Potoky na jihu země byla vyschlá koryta, která se naplnila vodou po jarních deštích. Krajina, která byla dlouhý čas bez vody, se během krátké chvíle změnila v kvetoucí poušť. Podobně může Bůh zasáhnout do našeho života. Jako vyschlá koryta čekají na jarní deště, smíme i my čekat, že Bůh změní naši situaci, až se tomu budeme sami divit.

8. V dobách neúrody se stávalo, že na jaře zbyla hospodáři poslední trocha zrní. Nesměl z něho však umlít mouku, protože by pak neměl co zasít. Rozsival tedy, co si odtrhl od úst a co odepřel vlastním dětem. Žít s nadějí znamená někdy velké přemáhání. Kdo žije jen pro přítomný okamžik, projí často svou budoucnost.

9. Žádné zlo není dobré. Bůh ho však může přemoci, když nám ho obrátí k dobrému. Zlo zůstane zlem. Pláč není cílem ani slzy prostředkem. Zlé věci často nelze odstranit, lze je však překonat odvahou, trpělivostí a nadějí. Podobně jako když rolník na jaře v úzkosti rozsévá, ale s radostí pak snáší snopy. Kdyby však nezasel a neobětoval poslední zbytky zrní, neměl by se z čeho radovat.

Jiří Gruberz církevních řádů

řád pastýřské služby

Preambule

Posláním Českobratrské církve evangelické (dále jen ČCE) a jejích členů je oslavovat Pána slovem i životem. V obecnství sborů se toto poslání projevuje i spolužitím v řádu a kázni podle Písem. Podle Bratrského vyznání (8,4) i Českého vyznání (11,6) náleží řád a kázeň mezi "znamení církve svaté". Řada apoštolských výzev obrací pozornost sborů a církve k zachování zdravého učení i řádu v projevech života (např. 1 Tim 1,3; 2 Tes 3,6). Písmo nám zachovává i vzor bratrského napomínání (Mat 18,15-17).

Věrna Písmům i reformačním otcům hledá ČCE odpovídající způsob provádění bratrské kázně, jež by vyjadřovala odpovědnost za vyznavačskou ryze i zvěst evangelia a odpuštění a smíření.

Proto je položen důraz na pastýřskou péči ve všech církevních sborech, tedy i v celé církvi. Zvěstné, katechetické i pastorační působení (tj. pastorační péči), jež by vedlo členy i pracovníky církve k vyznavačskému životu, očekává církev od všech pracovníků ČCE, kazatelů i starších, ordinovaných i neordinovaných.

K nápravě toho, co bylo v životě ČCE i jejích pracovníků porušené, má svými neformálními postupy sloužit vlastní pastýřská služba. Od všech zúčastněných se očekává porozumění, laskavé jednání i dobrovolné přijetí nalezeného řešení.

Kázeňské řízení jako pokus o nápravu zásahem autority ČCE si může vynutit jen takové jednání, jež ve svévolné zatvrdlosti odmítá přistoupit na řešení nabízené pastýřskou službou. Pro naši slabost a hříšnost musí ČCE i s touto možností počítat. Činí tak však v bázni před Božím soudem a se zármutkem.

Pastýřská péče a služba

1. ČCE od svých členů očekává, že budou žít v duchu Kristově podle rad a příkázání Písem a že budou vzájemně o sebe pečovat ve smyslu církevního zřízení a Řádu sborového života.

2. Od starších a dalších pověřených členů ČCE očekává, že budou žít ve shodě se svědectvím Písem a pečovat o křesťanský život ve sboru vlastním osobním příkladem a péčí o členy sboru, že budou v lásce předkládat kazatelům i členům staršovstva, jakožto spolubratřím, přání a stížnosti týkající se jejich církevní práce a způsobu života, a kdyby jejich snaha zůstala bez úspěchu, činit oznámení vyšším církevním orgánům, případně příslušným pastýřským radám.

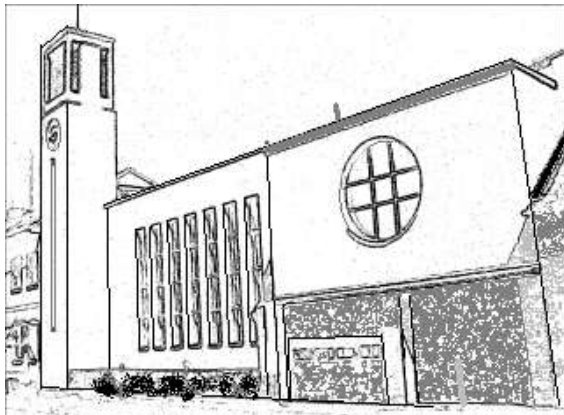
3. Od kazatelů ČCE očekává, že budou pravdu Písma plně zvěstovat a že sbory povedou ke Kristu nejen učením, ale i svědectvím svého příkladného, Bohu věrného křesťanského života; že budou plnit kazatelský revers a že budou pečovat o duchovní život ve sborech, kterými jsou povoláni. Kazatelé mají o sebe vzájemně pastýřsky pečovat a bratrsky si pomáhat k poslušnému životu podle Písma.

4. Pastýřská služba a kázeň mezi členy sboru je uložena jmenovitě staršovstvům.

5. Jedině staršovstvům přísluší rozhodovat o ztrátě členství v ČCE. Vyloučení však nabude platnosti až po potvrzení seniorátním výborem.

6.

Sedmdesátiny židenického kostela (2. část)

Připomeňme si znovu polovinu třicátých let, která byla v Židenicích a v nejbližším okolí ve znamení budování kostelů. Evangelíci byli první, jak jsme napsali posledně, náš kostel na Jílkově ulici byl posvěcen 2. června 1935 synodním seniorem Josefem Součkem. V neděli 27. října 1935 posvětili katolíci nedaleký kostel Cyrila a Metoděje na dnešní Gajdošově ulici, prvním duchovním správcem byl dlouholetý poválečný politický vězeň Bohuslav Němčanský.

Církev československá (dnešní československá husitská) otevřela chrám Spasitele na dnešním Karáskově náměstí 5. července 1936 za svého prvního faráře Karla Pavlíka. V blízkosti Židenic postavili ještě Židé v roce 1936 synagogu na Skořepce; tato synagoga jako jediná v Brně slouží dodnes.

Během uplynulých sedmdesáti let byl kostel často opravován zevně i uvnitř, mnoho práce vykonali členové sboru svépomocí a jsem přesvědčen o tom, že nás takto vznikající solidarita velice přibližovala a spojovala. Ve starých záznamech čteme nejen o pracovitosti a obětavosti židenických evangelíků, ale i o teologických a některých lidsky nezralých zápasech: tak v době stavby kostela mluvili někteří o tom, že by peněz mělo být raději využito k pomoci potřebným; jiná pnutí měla za následek, že někteří velice aktivní a vzdělaní lidé přecházeli k československé církvi (naopak ale zase odcházeli k nám od „čechoslováků“ někteří, kterým nevyhovoval modernismus a národovectví a které netěšila pravoslavná praxe této církve). Po dalších deseti letech propukla ve sboru krize, již můžeme nazvat probuzeneckou nebo pietistickou. O všech těchto událostech i o problémech, s nimiž se sbor setkal v novější době, rád ještě napíši. – Sbor zaznamenává též návraty, nové příchozí, křty dospělých. O tom i o současném životě sboru bylo možno číst v dubnovém čísle Setkávání, kde jsme sbor představili poprvé.

Pozvání

Sedmdesátého výročí židenického kostela na Jílkově ulici, které jsme připomněli v minulém čísle Setkávání a o němž se zmiňujeme i dnes, vzpomeneme při sborovém dnu v neděli 12. června. Při dopoledních bohoslužbách, při nichž budeme slavit stůl Páně, poslouží kázáním náměstek synodního seniora Miloš Rejchrt, po společném obědě a kávě se pak sejdeme k dalšímu programu odpoledne. K tomuto setkání všechny brněnské evangelíky, a nejen je, srdečně zveme.

Jiří Novák (bývalý kronikář FS Brno-Židenice)

společenská kronika

Brno I

1. 6.	Marie Kučerová	83 let
1. 6.	Judita Hložková	80 let
2. 6.	Martin Ondrák	30 let
2. 6.	Emílie Petrová	96 let
3. 6.	Jarmila Ehlová	80 let
4. 6.	Jiří Vala	60 let
5. 6.	Přemysl Píza	20 let
8. 6.	Boris Prudík	10 let
9. 6.	Marie Běťáková	96 let
13. 6.	Marie Skopalíková	85 let
16. 6.	Jaromír Skalník	50 let
16. 6.	Adéla Šanerová	30 let
21. 6.	Věra Lesná	83 let
21. 6.	Milena Veselá	91 let
22. 6.	Ludmila Beránková	87 let
22. 6.	Milan Berka	60 let
23. 6.	Věra Mechlová	30 let
23. 6.	Petr Studený	40 let
25. 6.	Věra Rybáková	80 let
25. 6.	Pavel Kyša	40 let
28. 6.	Dag Popelář	10 let
28. 6.	Pavla Spáčilová	30 let
28. 6.	Aneta Čermáková	20 let
29. 6.	Jitka Nováková	60 let
30. 6.	Iva Mlejnková	40 let

Oddáni byli:

5.5. Viktor Zálešák a Pavla Střeščíková

Pokřtěni byli:

15.5. Kateřina Zogatová (nar. 1979)

15.5. Jana Palášková (nar. 1968)

Do sboru byl přijat:

15.5. Ludvík Diviš (nar. 1968)

Rozloučili jsme se:

Miroslav Plíva, (nar. 1919)

Brno II

1. 6.	František Kašík	91 let
2. 6.	Vojtěch Kompiš	79 let
4. 6.	Věra Pejtová	76 let
4. 6.	Arnošt Bohatý	78 let
5. 6.	Ján Revalo	80 let
7. 6.	Jaroslav Rábek	75 let
8. 6.	Jindřiška Procházková	82 let
9. 6.	Míla Uchytílová	86 let
10.6.	Růžena Rausová	75 let
14.6.	Radoslav Maška	86 let
22.6.	Ludmila Pospíšilová	93 let
23.6.	Jiřina Všetická	91 let
28.6.	Anna Neubauerová	75 let

Rozloučili jsme se:

11.4. Hermína Fusková (nar.1911)

heslo měsíce - podle hesel Jednoty bratrské

Musíme projít mnohým utrpením, než vejdemo do Božího království.
Skutky 14,22

bude

Hudební nešpory v Červeném kostele - 5. června v 19,30

V neděli 5. června proběhnou v Červeném kostele poslední Hudební nešpory jarní sezóny. Věříme, že budou stejně hojně navštíveny jako ty předcházející, srdečně na ně zveme a pro informaci uvádíme podrobný program.

V hudební části uslyšíme soprán Hany Pospíšilové - Medkové, který nás již vícekrát potěšil při svátečních bohoslužbách. Vedle ní zazní vynikající bas jednoho z nejlepších brněnských zpěváků Richarda Nováka. Na varhany a virginal bude hrát Václav Uhlíř, s jehož uměním jsme se mohli seznámit zatím jen prostřednictvím četných nahrávek. Jmenovaní umělci si vybrali program z děl G. F. Händela, G. Arrigoniho, G. Carissimiho, A. Stradella, J. Haydna, Ch. Gounoda, F. Mendelssohna-Bartholdyho, G. Rossiniho a N. J. Lemmense.

Biblické zamyšlení připravila Mgr. Olga Tydlitátová. A protože se jedná o benefiční nešpory, výtěžek ze vstupného bude předán Hospici sv. Anežky v Brně.

Sborový rozhovor v Brně I

Po květnovém rozhovoru, který byl věnován osobní pastoraci, sejdeme se před prázdninami naposled v pondělí 20. června v 19 hodin na Opletalově k rozhovoru o tom, co to znamená být v dnešní době křesťanem. Jistě je to víc než jen věřit, že Bůh existuje, a občas zajít do kostela. O tom, čím by se měl vyznačovat křesťanský způsob života, promluví několik laiků a rozhovor povede bratr farář Jiří Gruber. Srdečně zveme vás i vaše přátele.

Klub otevřených dveří

každý čtvrtek v 9,30 na faře Opletalova 6

- 2.6. Moje média a já, Zkušenosti Petry Oppeltové
- 9.6. Domácí škola Hanky Piknerové – průvodce, zkušenosti, nápady
- 16.6. Výlet vláčkem s obědem v přírodě
- 23.6. Pojmy a dojmy z pobytu maminek v Prudké
- 30.6. Vízo!!! – probereme u kávy

Prosba o pomoc

Ráda bych našla touto cestou přátele pro moji známou, věřící a inteligentní ženu, která po onemocnění páteře zůstala upoutaná na lůžko. Je jí málo přes 70 let a je vdova. Veškerou péči má zajištěnou, ale velice trpí osamělostí. Byla bych moc ráda, kdyby se v našich sborech našla sestra, která by jí zprostředkovala styk s okolním světem, popovídala si s ní a byla jí přítelkyní. Moje známá bydlí v Žabovřeskách, městskou dopravou je snadno dosažitelná. Veškeré další informace vám podá Jindřiška Fleischerová z I. sboru osobně nebo na telefonu 541220652.

ze sborů

Brno - Židenice

Nedělní bohoslužby

5. 6. - 2. po sv. Trojici
9:00 Židenice, VP, R. Špačková
14:00 Blansko, VP, R. Špačková

12. 6. - 3. po sv. Trojici

Sborový den k 70. výročí postavení kostela
9:00 Židenice, VP, M. Rejchrt, nám. syn. seniora, odpoledne sborové sejití s přednáškou M. Rejchrt a dalším programem

19. 6. - 4. po sv. Trojici

9:00 Židenice, P. Kašpar
14:00 Blansko, P. Kašpar

26. 6. - 5. po sv. Trojici

9:00 Židenice, Dětská neděle na závěr školního roku, P. Kašpar
14:00 Blansko
Legenda: Židenice-kostel na Jílkové 74, Blansko- dřevěný kostel na Rotkovského ul.

Program v týdnu

Úterý

16:00 – biblická hodina pro děti
19:00 – mládež

Středa

16:00 – biblická hodina pro děti
19:30 – staršovstvo (11.5.)

Čtvrtek

10:00 – bohoslužby v Domě pokojného stáří Naděje, Ptašinského
19:00 – biblická hodina

Pátek

15:00 – biblická hodina pro děti v Blansku
20:00 – setkání sboru (datum ještě neurčeno)

Neděle

9:10 – Nedělní škola
10:00 – setkání u kávy a čaje
19:00 – zkouška pěveckého sboru

Brno – Husovice

Netušilova 26 tel. 545212420

Časový rozvrh pravidelných setkání

Neděle

9.00 - Bohoslužby a nedělní škola pro děti
9.00 - Rodinná neděle (každou 1. neděli v měsíci)
10.00 - Společné posezení při čaji a kávě
10.30 - Bohoslužby v Domě pokojného stáří v Maloměřicích, Borky 7 (každou 3. neděli v měsíci)

Pondělí

17.00 - Konfirmační cvičení
18.15 - Husovičtí vřeštání - setkání dětí
19.30 - Zpěv

Středa

19.00 - Mládež

Čtvrtek

18.00 - Biblická hodina
19.00 - Schůze staršovstva (většinou první čtvrtek v měsíci)

koutek pro mládež

Sirčí svědomí

Co myslíte, má taková sirka svědomí? To víte že jo, a jaký! Aby taky ne - když kvůli vám shoří půlka města nebo několik tisíc hektarů lesa, tak to s váma musí trochu pohnout.

Ale vezměme to hezky popořádku. Potom, co mě vyrobili v sirkárně v Sušicích, jsem si celkem spokojeně žila v krabice s dalšíma 100 kamarádkama v jedné trafice v Melbourne. Život plynul, nic významného se nedělo, a já jsem si už myslela, že si v klidu ztrouchnivím a nebudu muset nikam cestovat. Až jednoho horkého letního dne přišel k nám do trafiky takovej malej pihatej kluk. Hned jak jsem ho uviděla, bylo mi jasný, že má něco za lubem. A taky že měl! Divím se, že mu nás paní O'Brianová prodala, ale holt obchod je obchod...

A tak jsem po chvíli i s celou krabičkou poskakovala v uličníkově kapse. Michael, George a David se jmenovali jeho kamarádi, ti se podle mého očekávání i s našim zrzkem vydali za město zkusit si novou „supr věc“.

Trocha dříví, chvilka práce a hranička je hotová. Tou dobou už mi natvrdo docházelo, že dneska to nebude jen tak obyčejnej den. Moje kamarádky byly celý vzrušený a zvědavý, co se chystá, ale co bych já dala za to, abych mohla zase v klidu ležet v naší trafice! Ještě něco novin a George už se hrne zapalovat jejich veledílo. Zrovna šikula to není, zlomí pár mých kamarádek a když se mu konečně podaří jednu z nich zapálit, sfoukne mu ji vítr. „Ty seš teda borec, ty bys nezapálil ani prskavku na vánočním stromku,“ sjede ho Alex (tak se jmenuje náš hlavní hrdina) a sám se vrhá k dílu. Říkala jsem si, že je nás tu pořád hodně - to by musela být hodně velká smůla, aby si vybral zrovna mě. Jak vám nejspíš došlo, tak zákon schválnosti opět prokázal svoji funkčnost...

Tak tady tak sedím, přemýšlím o tom, jak vrátit zpět to, co už vrátit nelze, a každému, kdo jde kolem, vyprávím svůj smutnej příběh.

Ponaučení: I my bychom rádi žili svůj poklidný život schovaní v bezpečné krabice, ale osud nám přináší mnoho dobrého i zlého, a tak se nám tento sen asi těžko splní.

Chudák sirka si nemohla vybrat, zda se rozhoří sžíravým plamenem a způsobí tak velké neštěstí. My máme na rozdíl od ní možnost volby. Plamen našeho hněvu může také způsobit škody, které se těžko vrací zpět, a je jenom na nás, zda ho necháme rozhořet nebo ne.

Neznamená to, že reakci na každý sebesilnější podnět máme dusit v sobě, ale když nenecháme nad svým hněvem zapadnout slunce, nikomu neublížíme. A díkybohu my máme oproti sirce ještě jednu velkou výhodu - i když už jsme se my na někom, nebo někdo na nás dopustil zla, máme stále možnost si vzájemně odpuštít a zmenšit tak palčivost stop z minulosti.

ze staršovstva

Brno I

Staršovstvo vyjádřilo své poděkování všem členům sboru, kteří se podíleli na průběhu návštěvy našich hostů z Basileje, počínaje celkovou přípravou této čtyřdenní akce, službou v kuchyni, zajištěním ubytování i závěrečným obědem v neděli na faře. Naši hosté vyjádřili svou vděčnost a těší se na naši návštěvu v příštím roce. Zklamáním byla malá účast členů sboru na pověření staršovstva, které se konalo o svátku Nanebevstoupení. Spokojenost byla se skautskou nedělí a květnovým sborovým rozhovorem.

Pro nejbližší období se připravuje konfirmace 19.6. v Rychmanově, soustředění Cantate Domino v Poličce a říjnový zájezd do Zellowa. Jsou ještě volná místa na Blažkově, kde opět hledáme kuchařku. Bratr farář referoval o své návštěvě domova Archa u Paříže, kde byl jako předseda představenstva střediska Diakonie Betlém.

Staršovstvo bylo seznámeno se jmény členů sboru, kteří požádali o křest. Bratr kurátor se v květnu zúčastnil jednání GAV ve Vídni, kde nám přislíbili dar na přestavbu našich sborových místností.

Část schůze byla věnována rozhovoru o časopise Setkávání, s kterým je všeobecná spokojenost, a členové staršovstva měli některé podněty, které bude možné zohlednit v příštím ročníku. Sešla se komise pro webové stránky sboru, které se postupně předělávají do nové podoby. Hledáme bratra či sestru, kteří by nám pomohli vyřešit jejich novou grafickou podobu.

Staršovstvo bylo seznámeno s podrobným rozpočtem výdajů na cestovné a vzalo jej na vědomí. Na misijní cestu kazatele R. Staňka ze sboru CB v Brně do Ugandy bylo darováno 5 tisíc Kč.

Přestavba sborových místností je před dokončením a v červnu by měla proběhnout kolaudace. Po skončení stavby bude třeba důkladně uklidit sklep. Stavební komise musí vyřešit protipožární zabezpečení sborového domu, zejména možnost úniku z budovy přes zavřenou mříž a hlavní vstupní dveře.

Jiří Gruber

Brno II

Střecha Blahoslavova domu představuje už dlouhou dobu trvalku v jednání a rozhodování presbyterů a presbyterů v Brně II. Její celková oprava se ukázala ještě o stupeň náročnější, než ukazovaly původní kvalifikované odhady. Zdá se, že i ve dvacátých letech minulého století bylo možné některé podrobnosti v řešení tehdejší novostavby Blahoslavova domu pojednat poněkud provizorně; po osmi desetiletích je na čase to změnit a nenahradit jinými provizorními řešeními. Současná oprava navíc skýtá možnost opatřit strop kostela v Blahoslavově domě účinnou tepelnou izolací. Jakkoli to zvýší okamžité náklady, je téměř jisté, že takový krok přinese zřetelné úspory spotřebovaného tepla; zdá se tedy, že tato investice se sboru vrátí poměrně rychle a spolehlivě.

Staršovstvo má zájem o přípravu setkání s hosty z partnerského sboru v Apeldoornu (Holandsko). Téměř pravidelná setkání s nizozemskými reformovanými bratřími a sestrami trvají už 17 let a těšíme se na to, že připravované květnové setkání snad přinese nové podněty pro spolupráci a výhledy na další pokusy sdílet přes prostorovou vzdálenost křesťanské životní postoje a vyznání víry a naděje.

Jaroslav Vítek

týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po – Pá 9-12; Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (13. 6.)
18.30 – sborový rozhovor (20. 6.)

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická
17.00 – dětský klub (do 21. 6.)
17.00 – biblická hodina pro děti (do 21. 6.)
18.30 – příprava nedělní školy
19.30 – mládež (do 21. 6.)

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská
15.00 – kavárnička

Čtvrtek

8.15 – redakční rada BEM (9. 6.)
9.30 – klub otevřených dveří
16.00 – konfirmační příprava I.ročník (do 23. 6.)
17.00 – biblická hodina pro dospělé (do 16. 6.)
18.00 – uvedení do křesťanské víry (do 30.6.)

Pátek

15.00 – konf. příprava – Rychmanov
18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 – nedělní škola pro děti
11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10x ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou. Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, http://brno1.evangnet.cz Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz, http://brno-ii.evangnet.cz

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí

18.30 – staršovstvo (13. 6.)
18.30 – mladší třicátníci (6. a 20.6.)

Úterý

19.30 – třicátníci (7.6.)
19.30 – poslech zvukových
záznamů přednášek (21.6.)

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská
18.00 – biblická hodina v BD

Čtvrtek

odpoledne – vyučování dětí
příprava konfirmandů
18.00 – mládež (2.6., 16.6.)

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka
(4. 6., 20. 6.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově
domě při kávě a čaji

Vstávám dnes díky obrovské síle:

*Boží síla mne povede,
Boží moc mne pozdvihne,
Boží oči mne budou střežit,
Boží ucho mne uslyší,
Boží slovo mi dá promluvit,
Boží ruka mne ochrání,
Boží štít mne skryje,
Boží duch mi dá, abych byl v bezpečí,
a Boží cesta bude přede mnou.
první tisíciletí – bridgid of gael*

Tomáš se setkává se vzkříšeným Kristem

Příběh z Janova evangelia 20,24-29 se tradičně nazývá o „nevěřícím Tomášovi“. Ve skutečnosti je to příběh o člověku, který uvěřil. Právě z jeho úst zazní vrcholné vyznání víry v Ježíše Krista: Můj Pán a můj Bůh.

Na zobrazené knižní miniatuře vidíme uprostřed Tomáše, který vkládá prst do rány na Ježíšově boku. Ježíš hledí upřeně na Tomáše a žehná mu. Po stranách stojí apoštolé Petr a Jan (bezvousý) s knihou, neboť oba byli považováni za autory novozákonních spisů. Zastupují ostatních jedenáct učedníků, kteří uvěřili již dříve. Tomáš však mezi nimi tehdy nebyl a prohlásil, že neuvěří, dokud se sám nepřesvědčí. Vzkříšený mu tuto možnost dal a přišel mezi učedníky příští neděli znovu.

Podle biblického příběhu byl Tomáš sice vyzván, aby vložil svůj prst do rány, ale zřejmě tak neučinil. K víře mu stačilo samotné setkání se Vzkříšeným. Vrcholem příběhu je Ježíšovo slovo: „Blahoslavení, kteří neviděli, ale uvěřili“. Víra se tedy neopírá o hmatatelné důkazy, ale o Boží lásku a zájem, kterým je Tomáš doslova zaskočen.

Výtvarné znázornění příběhu, které bylo velmi oblíbené zejména od 13. století, však vykládá příběh jako důkaz o vzkříšení. Chce podpořit víru ve vzkříšení jako něco, co bylo ověřeno a prokázáno.

Jiří Gruber